

„Ljubi Gospoda Boga svojega... i bližnjega svoga kao samoga sebe“ (Lk 10:27).

Ovogodišnja Nedelja molitve za jedinstvo hrišćana nudi za razmišljanje gorepomenutu rečenicu koja potiče iz Starog zaveta . Na putu za Jerusalim, Isusa je zaustavio poznavalac zakona i upitao ga: „Učitelju, šta mi treba činiti da nasledim život večni?“ . Tako počinje dijalog i Isus odgovara kontrapitanjem: „Šta je napisano u Zakonu?“ , navodeći sagovornika da odgovori: ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjem u celini smatraju se sintezom Zakona i Proroka.

„Ljubi Gospoda Boga svojega... i bližnjega svoga kao samoga sebe“

„Ko je moj bližnji?“, nastavlja poznavalac prava. Učitelj odgovara parabolom o milosrdnom Samarjaninu. Ne navodi različite tipove ljudi koji mogu predstavljati bližnje, već opisuje stav dubokog saosećanja koji mora da prožima svako naše delo. Mi sami moramo postati „bližnji“ drugih.

Pitanje koje sebi treba da postavimo je: „A kome sam ja bližnji?“

Kao što je to činio Samarjanin, treba da brinemo o našoj braći i sestrama čije potrebe znamo, da se potpuno uključimo u situacije koje nastaju, bez ikakvog straha, da se naša ljubav brine da pomogne, daje podršku i ohrabruje svakoga.

Moramo da vidimo drugog kao sebe u drugom i da činimo drugima ono što bismo uradili sebi. To je takozvano „zlatno pravilo“ koje nalazimo u svim religijama. Gandi to efikasno objašnjava: „Ti i ja smo jedno. Ne mogu da te povredim, a da ne povredim sebe [\[1\]](#).“

„Ljubi Gospoda Boga svojega... i bližnjega svoga kao samoga sebe“

„Ako ostanemo ravnodušni ili rezignirani prema potrebama bližnjeg, kako na materijalnom tako i duhovnom planu, ne možemo reći da volimo bližnjega kao sebe same. Ne možemo reći da ga volimo na način kako je Isus voleo. U zajednici koja želi da bude inspirisana ljubavlju kojoj nas je Isus učio, ne može biti mesta za nejednakosti, marginalizaciju, zanemarivanje . [...] Dokle god u bližnjem vidimo stranca, onoga koji remeti naš mir, ko nam kvari planove, nećemo moći da kažemo da volimo Boga svim svojim srcem“. [\[2\]](#)

„Ljubi Gospoda Boga svojega... i bližnjega svoga kao samoga sebe“

Život je ono što nam se dešava u sadašnjem trenutku. Primititi ko je pored nas i znati slušati druge mogu nam otvoriti zanimljive uvide i pokrenuti nepredviđene inicijative.

Evo šta se desilo Viktoriji:

„U crkvi me dirnuo prelep glas Afrikanke koja je sedela pored mene. Čestitala sam joj, ohrabrujući je da se priključi u parohijskom horu. Počele smo da razgovaramo. Ona je monahinja iz Ekvatorijalne Gvineje u prolazu kroz Madrid. U njenom institutu prihvataju napuštene bebe, dečake i devojčice, koje prate do punoletstva kroz fakultetske studije ili podučavanje zanata. Krojačka radionica je dobro uspostavljena, ali mašina za šivenje nema dovoljno.

Ponudila sam se da joj pomognem da pronađe druge mašine, verujući u Isusa, sigurna da nas je slušao i podstakao me da volim bez kalkulacija.

Jedan od mojih prijatelja poznaje zanatliju koji je bio srećan da uzme učešća u ovom lancu ljubavi. Popravio je osam mašina, a pronašao i jednu mašinu za peglanje. Nekoliko prijatelja se ponudilo da ih odvezu u Madrid, menjajući destinaciju njihovog dvodnevnog odmora i putujući skoro 1000 kilometara. Tako su „mašine nade“, dugim putovanjem kopnom i morem, stigle do Malaboja. U Gvineji nisu mogli da veruju! Njihove poruke govore samo o zahvalnosti!”

Uredila Patricija Macola i tim Reč života

[1] K. Lubik, *Umetnost ljubavi*, Citta Nuova, Rim 2005, str. 24.

[2] K. Lubik, Reč života iz novembra 1985.